

Svar på spørgsmål

Den seneste udvikling i spørgsmålet om Cypern

Spørgsmål:

De cypriotiske forhandlinger blev afsluttet fredag d. 20-01-2017, efter at de blev genoptaget d. 18-01-2017. Forhandlingerne har vaklet siden starten af 2013 for derefter at blive stoppet i november 2014. De blev så genoptaget i maj 2015, og strandede igen frem til slutningen af 2016. Derefter blev forhandlingerne om at forene Cypern genoptaget på en stærk og bemærkelsesværdig måde d. 09-01-2017 i Geneve med deltagelse af lederen af cypriotisk-tyrkerne, Mustafa Akinci, samt lederen af de cypriotiske grækere, Nicos Anastasiades.

De tre lande, som er garanter for Cyperns sikkerhed: Tyrkiet, Grækenland og Storbritannien samt EU indledte derefter forhandlingerne. Spørgsmålet er derfor: hvilken ny udvikling er der i den cypriotiske sag, som har fået forhandlingerne til at blive genoptaget på denne intensive måde? Og hvilken løsning kan der forventes i denne sag? Må Allah belønne jer.

Svar:

For at svare på disse spørgsmål må vi gennemgå hele sagen og dens forskellige aspekter: de lokale, regionale og internationale. Efter dette bliver det tydeligt, hvilken ny udvikling der har fundet sted, og som har været årsagen til denne intensive bevægelse i spørgsmålet. Derefter vil vi, med Allahs tilladelse, konkludere, hvilken løsning vi forventer, der kommer i sagen.

1. Det lokale aspekt

Den lokale baggrund for den cypriotiske krise er striden om magten mellem de muslimske, tyrkiske cyprioter og de græske cyprioter. For at være alene om magten og fyre de muslimske tyrkiske cyprioter fra statens institutioner, lagde de græske cyprioter i 1963 en plan som blev kaldt "Akritas' plan", og som gik ud på at fjerne tyrkerne fra deres positioner som en indledende fase i at forene Cypern med Grækenland. Blodige aktioner blev gennemført mod muslimerne. Massakrer, uddrivelse og fratagelse af ejendom var den politik, som de græske cyprioter førte for at blive forenet med Grækenland - en politik som bar Storbritanniens fingeraftryk.

I denne forbindelse er det vigtigt at understrege, at Storbritannien, som havde magten på øen på daværende tidspunkt, gav Cypern uafhængighed på betingelse af, at de græske cyprioter droppede ideen om at blive forenet med Grækenland, mod at de tyrkiske cyprioter til gengæld droppede ideen om at blive forenet med Tyrkiet. Dette blev kaldt en "opdeling". I starten af 1967 var splittelsen af øen den herskende realitet, og fjendskabet mellem de græske cyprioter og de muslimske, tyrkiske cyprioter kom til syne.

2. De regionale aspekter

Grækenland plejede at stå bag de græske cyprioter, ydede støtte til dem og planlagde at indlemme øen under sig. Omvendt plejede Tyrkiet at yde noget støtte til de muslimske tyrkere. De to stater var derfor de regionale aktører, som gav næring til den lokale tilstand af splittelse på Cypern.

D. 15-07-1974 støttede det græske militærråd, med instrukser fra USA, et militærkup på Cypern, hvorefter kupmagerne afgjorde spørgsmålet om at forene Cypern med Grækenland. Indlemmelsen af Cypern i Grækenland skulle til at begynde, hvis ikke det var for det tyrkiske militærs intervention på øen, fem dage efter det cypriotiske kup, og dets indtrængen i den nordlige del af øen, efter instrukser fra briterne. Herefter forvandlede det tyrkiske militær de små muslimske enklaver, hvoraf nogle var isolerede, til ét samlet geografisk område på 3.335 kvadratkilometer eller en tredjedel af øens areal, som dog kun er beboet af 210.000 mennesker - en femtedel af øens befolkning.

Disse to magter, Tyrkiet og Grækenland, er de regionale magter, som har indflydelse på Cypern. Dog har jødeentiteten også en påvirkning, men denne er skjult i sikkerhedsmæssige og økonomiske spørgsmål, særligt gasaftaler.

3. De internationale aspekter

Siden dens officielle indlemmelse i Storbritannien i 1914, ved begyndelsen af Første Verdenskrig, og frem til vor tid, har Storbritannien været den stærkeste internationale aktør på Cypern. Da Storbritannien gav øen selvstændighed i 1960, vedblev denne, på officiel vis, med at være den eneste internationale magt, som opretholdt situationen på Cypern i henhold til gældende aftaler, efter at have inkluderet de regionale magter, Tyrkiet og Grækenland, som medaktører i 1955.

Storbritannien tilsigtede med denne inklusion af de regionale magter at forhindre USA i at udnytte sin indflydelse på Grækenland til at indlemme Cypern i Grækenland. Storbritannien brugte derfor Tyrkiet, som var pro-britisk på daværende tidspunkt, som en kæp i hjulet på Grækenland. Storbritannien vedblev med at have to militærbaser på Cypern, som var nogle af de mægtigste britiske militærbaser i verden. De var bemandede af 24.000 mand samt store land- og flådestyrker.

Disse baser betragtes i dag som et stort symbol på den britiske kolonialisme. Det var dér fra Storbritanniens styrker lettede i Suez-krigen mod Egypten i 1954; dér fra deltog Storbritannien med sine fly på jødeentitetens side i 67-krigen. Det var også fra disse baser, Storbritannien iværksatte sine krige sammen med USA i deres invasion af Irak i 1991 og 2003, og det er dér fra Storbritannien udsponerer og holder øje med området. Derfor er Cypers sikkerhed en del af Storbritanniens sikkerhed til den dag i dag.

Økonomisk bruger Storbritannien øen som et skattely i rækken af fjerne øer, for at tiltrække penge, som regenter har plyndret sig til, selskaber sender i ly fra skattelove, samt penge fra kriminelle mafiaorganisationer, særligt den russiske. Derfor har Cypern en særlig status hos briterne. På denne måde har Storbritannien, med sin listighed, overkommet alle de amerikanske forsøg på indblanding for at arve denne vigtige britiske koloni. Grækenland har været USA's trumfkort for at trænge ind på Cypern, men det er lykkedes Storbritannien at overkomme dette via Tyrkiet og via sine agenter på Cypern.

Man kan sige, at den cypriotiske sag, internationalt set, gennem de sidste foregående årtier, har været en strid mellem pro-amerikanske og pro-britiske kræfter. USA har, på Cypern, øjnene rettet direkte mod de britiske militærbaser, som amerikanerne ønsker fjernet, for selv at overtage pladsen. USA har brugt FN's bestræbelser i sagen til at forsøge at opnå sine mål. På den anden side er det lykket Storbritannien ved sin list at overkomme de amerikanske forhindringer. Det er lykket Storbritannien at fastholde opdelingen af Cypern for at bruge dette som påskud for sine militærbaser på øen, og det er lykket at forhindre de amerikanske planer i at blive gennemført fuldstændigt. Storbritannien var tæt på at få total succes med at opnå sine mål om at bevare sine to militærbaser på Cypern med kupforsøget i Tyrkiet, som tilsigtede at skabe et pro-britisk styre i Tyrkiet, i stedet for det nuværende styre som er pro-amerikansk. Selvom kupforsøget endte i fiasko, fik det alarmklokkerne til at ringe, både for den amerikanske og den britiske side, angående det tyrkiske styre og dets indflydelse på spørgsmålet om Cypern.

4. Øvrige overlappende aspekter af sagen

4.1 De påvirkende islamiske strømninger i området

Den syriske revolution har for USA været komplekset over alle komplekser, idet det ikke er lykket USA at slukke denne revolution til trods for de mange år, den har været i gang, og til trods for USA's brug af utallige midler, som tæller Iran, Irans allierede, Rusland med dets militære styrke, Tyrkiet samt gulfelandene med deres netværk og finansielle støtte, Geneve og de internationale udsendinge. USA har hele vejen igennem været fuldstændig klar over, at de er i gang med at bekæmpe Islam i Syrien. Dette er en ny politisk realitet for den amerikanske politik. Denne situation har, grundet sin størrelse og alvor, givet USA grå hår, som Obama udtalte til en pressekonference, som han holdt d. 04-08-2016, efter et møde med det nationale sikkerhedsråd og de militære ledere i det amerikanske forsvarsministerium. Han sagde: "*Jeg er fuldstændig sikker på, at størstedelen af de grå hår på mit hoved skyldes de møder, jeg har afholdt om Syrien...*" (Russia Today d. 05-08-2016).

USA og vesten tager de islamiske strømninger i området meget alvorligt; og muligheden for at muslimerne får succes med at etablere deres stat udgør et skrækscenarie for USA og vesten. Dermed vil tilstedeværelsen af den tyrkiske hær (ca. 30.000 soldater) på Cypern udgøre en fare for USA og vesten. De tager som sagt de islamiske anstrengelser for at etablere kalifatet meget alvorligt, og tilstedeværelsen af den tyrkiske muslimske hær på øen vil være spydspidsen, der får øen tilbage til dens oprindelige tilstand som værende et islamisk landområde, siden dens erobring i kaliffen Uthman Bin Affans tid, må Allah være tilfreds med ham. Derfor ser de nødvendigheden af at få denne hær ud af øen, og derfor fremskynde forhandlingerne for at opnå dette.

4.2 Den nye energifaktor

Siden opdagelsen af naturgas ved det besatte Palæstinas kyster i 2009 og jødeentitetens kommercielle udnyttelse af dette fra 2013, og derefter både Grækenlands, Tyrkiets og Cypers ambitioner om boring efter naturgas, har den nye energifaktor været en af de nye dynamikker i den cypriotiske krise, hvilket har givet denne en intensiv fremdrift på følgende måder:

A- De tekniske data for de naturgasfelter, som er blevet opdaget ved Middelhavets østlige kyster, peger på forekomsten af rimelig store mængder af naturgas, som er nok til at give Europa en diversitet i deres gasimport, hvilket vil lette den europæiske afhængighed af russisk gas betragteligt. Den cypriotiske præsident, Nikos Anastasiadis, samt de to ministre for henholdsvis kommunikation og erhverv og landbrug, ressourcer og miljø, har ved forskellige lejligheder sagt åbenlyst, at *"de cypriotiske gasreserver kan give Europa mulighed for at diversificere sine energikilder fjernt fra Rusland."* (Noon Post d. 11-11-2014)

"De græske myndigheder borer efter olie og gas i "Leviathan" feltet sydøst for Nicosia. Feltet indeholder 1,7 milliarder kubikfod udvindingseget olie og 122 milliarder kubikfod naturgas. Som et modtræk til de græske skridt har Ankara underskrevet en aftale med de tyrkisk-cypriotiske myndigheder om boring efter olie ved de nordlige kyster..." (DOT MISR d. 27-04-2015).

B- Både Grækenland og det græske Cypern, som begge lider under kvælende økonomiske problemer, har ambitioner om at supplere indholdet i deres statskasser med indtægter fra gas udvundet ved de cypriotiske kyster og fra den græske transportlinje til Europa. De har ligeledes ambitioner om, at Grækenland bliver et transitland for Cyperns og jødeentitetens gas til Europa.

C- Men de græske, cypriotiske og europæiske drømme bliver næsten spoleret af Tyrkiet, da sidstnævnte på en direkte måde forhindrer boringsarbejdet efter olie og gas ved de cypriotiske kyster. Så snart det græsk-cypriotiske samarbejde med jødeentiteten om boring og udnyttelse af energikilder i det østlige Middelhav gik i gang, stod Tyrkiet imod Grækenlands og Cyperns boringsarbejde og styrkede derved sin maritime overlegenhed. Som direkte modsvar til de græsk-cypriotiske boringer underskrev Tyrkiet en kontrakt med det tyrkiske Cypern om boring, ikke kun i havet mellem dem, men også sydpå, tæt på det cypriotiske "Afrodite" felt. Tyrkiet har truet med at begynde at bore i området, hvilket vil eskalere konflikten. Tyrkiet mener ikke, der bør være nogen mulighed for at bore, før den cypriotiske sag bliver løst i henhold til den amerikanske plan, som går gennem forhandlinger, således at Cypern ikke påbegynder boringerne før afslutningen på forhandlingerne. Dette tyrkiske standpunkt bekræftes af den tyrkiske præsidents erklæring om, at *"de græsk-cypriotiske myndigheders insisteren på at bore efter olie kun tilsigter at spolere den igangværende forhandlingsproces mellem cyprioterne..."* (DOT MISR d. 27-04-2015).

Dette betyder, at Tyrkiet ønsker at gøre boringen efter gas, og udnyttelsen af den, til en sag, som er forbundet til den endelige løsning på den cypriotiske krise. Dette gøres ved at skubbe parterne frem mod en løsning, særligt i den seneste periode, hvor de har vist øget interesse for at udføre boringer... Alt dette fremskynder forhandlingerne for at nå frem til en løsning, der gør det muligt at bore uden konflikter.

5. Ud fra det ovenstående bliver det tydeligt, at de faktorer, som har drevet de cypriotiske forhandlinger med en tiltagende styrke og en højere hastighed, er følgende:

5.1 Kupforsøget i Tyrkiet

Truslen fra dette kupforsøg mod den amerikanske indflydelse i Tyrkiet var så stor, at det fik den amerikanske præsident Obama til at afholde et hastemøde i det amerikanske nationale sikkerhedsråd

d. 16-07-2016 (dagen efter kupforsøget i Tyrkiet). Dette møde indikerede, hvor stor en betydning USA tillægger sin indflydelse i Tyrkiet, på grund af dette lands store påvirkning i området. I kølvandet på det mislykkede kupforsøg erklærede præsident Erdogan undtagelsestilstand i landet og begyndte at udrense militæret og statsapparatet for de britiske agenter, hvilket han stadig er i gang med. Denne udrensning kan svække Storbritanniens position i Tyrkiet og fratage dem det kort, som er militærledelsen i Tyrkiet, som England ofte har brugt til at undgå USA's forsøg på at fravriste dem indflydelse på Cypern. Således er USA's vej til at løse den cypriotiske sag, i henhold til sine planer, særligt den plan som kaldes "Annan planen" for et forenet Cypern, blevet nemmere at gennemføre efter forfølgelsen af Storbritanniens mænd i den tyrkiske hær, som plejede at hæmme den amerikanske løsningsplan og støtte tilstedeværelsen af Storbritanniens to militærbaser på Cypern. I takt med at forfølgelserne tiltager, stiger også USA's gavn af forhandlingerne.

5.2 De islamiske strømninger i området

Som nævnt tidligere så tager USA og vesten de islamiske anstrengelser for at etablere kalifatet alvorligt, og tilstedeværelsen af den muslimske tyrkiske hær på øen vil være spydspidsen for at bringe øen tilbage til dens oprindelige tilstand som værende et islamisk landområde, siden dens erobring i kaliffen Uthman Bin Affans tid, må Allah være tilfreds med ham. Derfor opfatter USA og vesten det som nødvendigt at uddrive denne muslimske hær ud fra øen og derfor også fremskynde forhandlingerne med dette formål.

5.3 Den nye energifaktor

Undersøgelse af denne voksende nye faktor viser, at den, rent økonomisk, er en påvirkende faktor for at fremskynde en løsning på den cypriotiske krise og fjerne de forhindringer, som står i vejen for dette lovende økonomiske projekt. Derfor er det blevet i alle parter interesse i den cypriotiske sag at finde en løsning på krisen, blive enige om de økonomiske og maritime kvoter, samt om gastransportveje, og dermed sætte forhandlingerne i et højere tempo og tilgå disse med større seriøsitet.

6. Grundet de ovennævnte faktorer har parterne udvist stor entusiasme fra slutningen af sidste år og her i begyndelsen af indeværende år, hvilket har vist sig på følgende måde:

A- Første runde af de cypriotiske forhandlinger blev indledt i den schweiziske by Mont Pèlerin d. 07-11-2016. Derefter foregik den anden runde i samme by, d. 20. og 21. i samme måned. Det lykkedes ikke nå frem til noget resultat i de to runder.

B- Den tredje runde af forhandlingerne, om at opnå en politisk løsning om øen, foregik i Geneve og under FN's varetagelse. Forhandlingerne havde seks omdrejningspunkter: Cyperns økonomiske problem, EU, ejendomsret, udvandring og deltagelse i styret, landområder, sikkerhed og garantier.

C- D. 10-01-2017 afholdt parterne i den cypriotiske sag endnu et møde i Geneve på højt diplomatisk niveau, med deltagelse af den tyrkisk-cypriotiske præsident, Mustafa Akinci, og den græsk-cypriotiske præsident, Nikos Anastasiadis.

D- D. 12-01-2017 blev de cypriotiske forhandlinger afsluttet mellem den tyrkisk-cypriotiske leder, Mustafa Akinci, og lederen af de græske cyprioter, Nikos Anastasiadis, i FN-bygningen i Geneve. FN's udsending til Cypern, Espen Barth Eide, udtalte: "*Vi har ført konstruktive forhandlinger i de sidste tre dage*" og han tilføjede, at der blev fundet løsninger på mange problemer, som har været fastlåste i en lang periode, samt at fremskridt i forhandlingerne er kommet i et højere tempo.

E- "*Den cypriotiske præsident sagde til en pressekonference fredag, at de politiske forhandlinger for første gang har gjort vægtige fremskridt, da diskussionen reelt er begyndt at vedrøre de essentielle sager...*" (Russia Today, d. 13-01-2017)

F- Derefter blev de to forhandlingsrunder afholdt mellem d. 18. og d. 20. januar 2017, hvorefter der blev offentliggjort en sluterklæring, som bl.a. lød som følger:

"... FN generalsekretærens særlige rådgiver vedr. Cypern, Espen Barth Eide, sagde, at arbejdsgrupperne har afsluttet deres arbejde, og sagen om garantierne blev drøftet med succes. Arbejdsgrupperne drøftede sagen om sikkerhed og garantier i alle deres aspekter. Man kan sige, at disse emner er blevet fremlagt som tekniske indledende handlinger for næste fase, i løbet af fire møder, som foregik over to dage.

Det er værd at nævne, at parterne aftalte at afholde et topmøde, hvor de ville være repræsenteret på højt diplomatisk niveau i den næste runde. Dette betyder, at den tredje runde af Geneveforhandlingerne vil fortsætte med et topmøde, som samler ministerpræsidenter fra fem lande. Det forventes, at præsidenten for den tyrkiske nordcypriotiske republik, Mustafa Akinci, og den græske leder, Nikos Anastasiadis, vil drøfte de emner, som har forbindelse til det politiske møde for fempart-konferencen på et møde, som afholdes d. 26-01-2016 i Nicosia. En delegation ledt af det tyrkiske udenrigsministeriums Ahmet Muhtar Gün repræsenterede Tyrkiet ved konferencen, mens at forhandleren Özdil Nami repræsenterede den tyrkiske del af øen. Vicepremierminister Tuğrul Türkeş rejste ligeledes til Geneve for at få informationer om arbejdsgruppens aktiviteter i forbindelse med forhandlingerne om Cypern. Forhandlingerne har disse hovedsager: økonomi, EU, ejendomsret, administration, magtfordeling, landområder, sikkerhed og garantier." (TRT Arabic, d. 20-01-2017)

7. Den forventede løsning, som USA og det amerikanskloyale styre i Tyrkiet arbejder hen imod

Det er sandsynligt, at det bliver i form af en føderal stat, som et første skridt, således at denne stat, gennem FN og med USA's støtte, fjerner de to britiske militærbaser på Cypern. Dette er det praktiske hovedformål bag forhandlingsbølgen, som er igangsat med begyndelsen af dette år. Denne løsning fordrer en annullering af garantlandenes rolle - Storbritannien, Tyrkiet og Grækenland - hvilket vil resultere i tilbagetrækning af den tyrkiske hær, de græske soldater og naturligvis, endnu vigtigere, de to britiske militærbaser.

Men der er nogle forhindringer i vejen for denne løsning, og nogle af disse er reelle, betydelige forhindringer, som ikke er lette at overkomme på kort sigt. Der er også sekundære forhindringer, som er mindre betydelige. Disse sekundære forhindringer opstilles som påskud for at opnå bestemte formål, hvorefter de vil kunne overkommes.

Den grundlæggende og betydelige forhindring er Storbritanniens manglende vilje til at trække sig fra sine to militærbaser (Akrotiri og Dhekelia). Akrotiri-basen ligger på den sydvestlige del af Cypern, og Dhekelia ligger på den østlige del. Disse to baser er af så afgørende betydning for Storbritanniens, at briterne vil gøre alt for at spolere en løsning, som skal medføre deres rømning af disse baser.

Storbritanniens vil måske forsøge at udskyde eller forhindre den amerikanske løsning gennem manøvrer, som at sætte det som betingelse for at acceptere den amerikanske løsning, at de forbliver på de to baser, selvom de er udmærket klar over, hvor svært det er at få USA til at acceptere dette, særligt efter at Storbritannien har mistet mange af sine pressionsmidler i Tyrkiet, og dermed på Cypern, efter de seneste udrensingsoperationer, som Erdogan har foretaget i hæren og resten af statsinstitutionerne.

De øvrige forhindringer er det moralske aspekt i tilbagetrækningen af den tyrkiske hær fra Cypern, idet den amerikanske løsning nødvendiggør dette som et indledende skridt for derved at presse briterne til at fjerne sine to militærbaser, ud fra den betragtning, at der i den nye cypriotiske stat ikke bør være styrker, som er uden for statens autoritet, og eftersom de to baser i praksis er uden for den cypriotiske stats autoritet, til den grad at rapporter om øen plejede at nævne, at Cypern består af fire regioner: det nordlige Cypern, det neutrale område i midten, det sydlige Cypern samt de to britiske baser.

Storbritannien ønsker på nuværende tidspunkt at denne spændte tilstand med opdelingen fortsætter med at gøre sig gældende, så det kan være påskud for bevarelsen af de to baser. Derfor er den amerikanske løsning med én stat eller en føderation på Cypern et indledende skridt hen imod at fjerne de to britiske militærbaser. Af denne grund har der været bemærkelsesværdige udtalelser ved forhandlingerne i begyndelsen af dette år, om at annullere garantlandenes rolle og dermed annullere deres indflydelse. Den cypriotiske præsident Nikos Anastasiadis sagde: *"Tilbagetrækning af de tyrkiske soldater fra Cypern er nødvendig for at nå frem til en løsning, som vil afslutte flere årtiers splittelse på øen"*. I Geneve sagde Anastasiadis til journalisterne: *"Vi skal nå frem til en aftale om tilbagetrækning af den tyrkiske hær"*, som tæller ca 30.000 soldater på Cypern. (BBC d. 13-01-2017)

Svaret fra Erdogan kom efter fredagsbønnen d. 13/01: *"Grækenland må ikke forvente en løsning på øens situation uden en tyrkisk rolle, som værende et af garantlandene. Tyrkiet bliver på Cypern. Tilbagetrækning af de tyrkiske soldater fra Cypern er ikke på tale overhovedet..."* (Russia Today d. 13-01-2017). Denne holdning fra den tyrkiske side er ikke troværdig, men mere en afvisning, som skal følges op af accept. Erdogans udtalelse senere samme dag annullerer hans første udtalelse og viser, at den ikke var troværdig. Han udtalte nemlig til Reuters samme dag: *"En fuldstændig tilbagetrækning af de tyrkiske soldater er umuligt, hvilket er noget vi har diskuteret tidligere. Hvis dette emne skal være til diskussion, så skal begge lande foretage en tilbagetrækning af deres soldater derfra."* Grækenland har en bataljon på ca. 1.100 soldater på Cypern. Erdogan siger tilmed, at der er en plan om at bevare 650 tyrkiske soldater og 950 græske soldater på øen efter forliget. (Reuters d. 13-01-2017).

Erdogan accepterer dermed tilbagetrækningen med denne ulige byttehandel! Dette bliver yderligere bekræftet af de tyrkiske cyprioters leder, som Reuters citerede for følgende samme dag, d.13-01-2017: *"De tyrkiske cyprioters leder, Mustafa Akinci, sagde fredag: 'Der skal ikke være nogle tabuer i*

forhandlingerne, som FN vil være vært for, om forenelser af Cypern.' Han tilføjede: 'Hvis vi siger, at disse sager er indiskutable, at vi ikke engang kan tage en drøftelse om dem, og at alt skal blive ved det gamle, så fører dette heller ikke til succes.'"

Derfor er udtalelserne om afvisning af tilbagetrækningen ikke reelle, men til for at skabe en atmosfære i forhandlingerne, der muliggør en drøftelse af tilbagetrækning af de tyrkiske og græske styrker, som en indledning til drøftelser om de to militærbaser.

Konklusionen vedrørende forhandlingerne denne gang er, at de er mere seriøse end de tidligere, og USA tilsigter at danne en føderal tilstand på øen, som skal lede til fratagelsen af de to baser fra britisk herredømme. Storbritannien ønsker derimod en fortsættelse af den nuværende tilstand, så de kan bevare kontrollen over de to baser. Enhver anden løsning vil ikke være til skade for Storbritannien, så længe de får lov at beholde de to baser.

8. Den korrekte islamiske løsning på det cypriotiske problem

Den korrekte islamiske løsning på det cypriotiske problem er, at hele Cypern bliver indlemmet i Tyrkiet, idet Cypern er et muslimsk land, og det skal knyttes til dets oprindelse som er Tyrkiet, idet Cypern er en islamisk ø, som muslimerne åbnede i vor mester Uthmans tid, den tredje i rækken af de retsindige kaliffer.

De europæiske korsfarere besatte øen under deres første korstog mod de islamiske lande, men muslimerne befriede øen senere hen og bragte den tilbage til dens oprindelse blandt de muslimske lande. Den blev underlagt den osmanniske stat, på lige fod med de andre af muslimernes lande, da kalifatet overgik til osmannerne.

Englænderne erklærede officielt deres kontrol over øen og dens indlemmelse under Storbritannien under Første Verdenskrig. Dette var en ugyldig annektering og en brutal aggression, som ingen værdi eller vægt har. Muslimerne i Tyrkiet og uden for Tyrkiet betragter Cypern som en del af deres jord, som skal bringes tilbage til Islams landområder, helt og aldeles.

At bringe Cypern tilbage til sin oprindelse som et islamisk land er den korrekte løsning for Cypern. For øen blev åbnet af Levantens guvernør Muawiyah Bin Abi Sufian i år 28 Hijri, efter tilladelse fra kaliffen Uthman, må Allah være tilfreds med ham. Øens åbning skete som led i et af muslimernes første søslag og med deltagelse af en gruppe af Sendebuddets (saaws) sahabah. Blandt dem var Abu Dharr, Ubadah Bin As-Samit, som havde sin kone, Umm Haram, med, Abu Ad-Dardaa og Shaddad Bin Aws, må Allah være tilfreds med dem alle. Den bærede Sahabiyya Umm Harams grav er stadig et besøgssted på Cypern den dag i dag.

Øens åbning var på den side et skændende nederlag for det byzantinske rige og dets kejser, og på den anden side var det indvielsen af en æra med den islamiske flåde, som voksede sig mægtig efter denne triumferende erobring.

Dette er løsningen, og det er sandheden,

فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ

Hvad er der hinsides sandheden andet end vildfarelse? Hvordan kan I lade jer vende bort?

[Yunus: 32]

Løsningen er ikke det, som USA eller Storbritannien planlægger. Løsningen er, med andre ord, ikke at der kommer til at være to stater på Cypern, uanset om Tyrkiet indlemmer den ene stat under sig og Grækenland den anden eller ej, eller om disse to stater bliver til en føderal stat, styret af grækerne, eller om Cypern bliver én samlet stat, som ligeledes styres af grækerne, for det er ikke tilladt, at kuffar overlades autoriteten over noget muslimsk land.

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

Allah vil aldrig tillade, at kuffar får autoritet (en vej) over al-mu'minin (de troende).

[An-Nisa: 141]

Cypern vil, med Allahs tilladelse, igen blive et islamisk land, eftersom tiderne går på skift mellem folk... og mange tider er gået på skift over Cypern, men den endelige, gode afslutning vil altid tilhøre al-muttaqin (de gudfrygtige).

وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

Og Allah har fuld magt over sin affære, men de fleste mennesker ved det ikke. [Yusuf: 21]

24. Rabi' Ath-Thani, 1438 H

22. januar 2017